

Curtis Sittenfeld

*Een begerenswaardige
vrijgezel*

Vertaald door Monique Eggermont

2016

AMSTERDAM

Voor Samuel Park,
liefhebber van Austen, en dierbare vriend

‘Als het einde van de wereld komt, wil ik in Cincinnati zijn omdat ze daar altijd twintig jaar achterlopen.’

– *Mark Twain*

DEEL EEN

Ruim voordat hij naar Cincinnati kwam, wist iedereen dat Chip Bingley op zoek was naar een vrouw. Twee jaar daarvoor had hij – afgestudeerd aan Dartmouth College en Harvard Medical School, telg van het geslacht Bingley uit Pennsylvania dat in de twintigste eeuw fortuin had gemaakt met sanitaire voorzieningen – ogenschijnlijk met enige tegenzin meegedaan aan de supersuccesvolle datingserie *Eligible*. In de herfst van 2011 hadden vijftientig single vrouwen acht weken lang samen in een groot huis in Rancho Cucamonga, Californië, doorgebracht in een gevecht om zijn hart: ze speelden om beurten blackjack met hem in Las Vegas en bezochten wijngaarden in Napa Valley, terwijl ze elkaar afkraakten en belasterden waar hij soms wel en soms niet bij was. Aan het eind van elke aflevering kreeg iedere vrouw van hem een kus: of op de mond, wat betekende dat ze nog in de race was, of op de wang, wat inhield dat ze onmiddellijk naar huis moest. In de laatste aflevering, toen er nog maar twee vrouwen over waren – Kara, een naïeve, drieëntwintigjarige blondgelokte ex-cheerleader die in Jackson, Mississippi, lesgaf aan kleine kinderen, en Marcy, een onbetrouwbare maar aantrekkelijke brunette van achtentwintig die als mondhygiëniste in Morristown, New Jersey, werkte – hilde Chip tranen met tuiten en weigerde hij met een van de twee in het huwelijk te treden. Hij verklaarde dat hij hen allebei bijzonder, schitterend, intelligent en ontwikkeld vond, maar dat hij bij geen van de twee voelde wat hij ‘zielsverbinding’ noemde. Op voorschrift van de mediawet bleven van de scheldkanonnade die Marcy hierop liet volgen vrijwel alleen maar piepjes over, die desondanks haar woede niet konden verhullen.

‘Ik wil dat hij onze dochters leert kennen, maar niet omdat hij heeft meegedaan aan dat malle tv-programma,’ zei mevrouw Bennet eind juni op een ochtend tijdens het ontbijt tegen haar man. De familie Ben-

net woonde aan Grandin Road in Cincinnati vlak bij Hyde Park in een grillig gebouwde huis in tudorstijl met acht slaapkamers. ‘Ik heb het zelfs nog nooit gezien. Maar hij heeft geneeskunde gestudeerd aan Harvard.’

‘Ja, dat zei je al,’ zei meneer Bennet.

‘Na alles wat we hebben meegemaakt, zou ik er niets tegen hebben om een arts in de familie te hebben,’ zei mevrouw Bennet. ‘Misschien noem jij dat eigenbelang, maar ik vind het slim van mezelf.’

‘Slim?’ herhaalde meneer Bennet. ‘Jij?’

Vijf weken daarvoor had meneer Bennet met spoed een bypassoperatie aan zijn hart moeten ondergaan, en de sardonische opmerkingen die zo typerend voor hem waren, waren pas sinds een paar dagen na een niet-onaanzienlijke herstelperiode terug.

‘Chip Bingley wilde niet eens aan *Eligible* meedoen, maar zijn zus had hem ervoor opgegeven,’ zei mevrouw Bennet.

‘Een datingprogramma heeft dus wel iets gemeen met de Nobelprijs voor de Vrede,’ zei meneer Bennet. ‘In die zin dat een ander je ervoor moet opgeven.’

‘Ik vraag me af of Chip een huis heeft gehuurd of gekocht,’ vervolgde mevrouw Bennet. ‘Daaruit zou ik kunnen afleiden hoelang hij van plan is in Cincinnati te blijven.’

Meneer Bennet smeerde boter op zijn geroosterde boterham. ‘In aanmerking genomen dat die man een vreemde voor ons is, leg je buitensporig veel belangstelling aan de dag voor zijn manier van leven.’

‘Ik zou hem geen vreemde willen noemen! Hij werkt op de Spoedeisende Hulp in het Christ Hospital, dus Dick Lucas zal hem wel kennen. Chip is zeer welbespraakt, anders dan die waardeloze types die meestal op tv zijn. En ook heel knap.’

‘Ik dacht dat je dat programma nooit had gezien.’

‘Ik heb er maar een paar minuutjes van meegekregen toen de meisjes ernaar keken.’

Mevrouw Bennet keek ontstemd naar haar man. ‘Je kunt beter geen ruzie met me maken. Dat is slecht voor je herstel. In elk geval, Chip had een tv-carrière kunnen hebben, maar hij heeft ervoor gekozen om weer als arts aan het werk te gaan. En je kunt zien dat hij uit een gegoede familie komt. Fred, ik geloof echt dat zijn verhuizing hiernaartoe, naar de

plaats waar Jane en Liz wonen, ons uit de brand zou kunnen helpen.’ De oudste en een-na-oudste van de vijf zusjes Bennet hadden de afgelopen tienenhalf jaar in New York gewoond; gealarmeerd door de gezondheidsproblemen van hun vader waren ze plotseling, zij het tijdelijk, terug in Cincinnati.

‘Lieve schat,’ zei haar man, ‘als hier een sokpop met een trustfonds en een artsdiploma van Harvard kwam wonen, zou je nog denken dat hij voorbestemd was om met een van onze dochters te trouwen.’

‘Plaag jij me maar, maar de klok tikt door. Nee, het is niet aan Jane te zien dat ze in november veertig wordt, maar iedere man die weet hoe oud ze is zal er goed over nadenken wat dat inhoudt. En Liz is al niet veel jonger.’

‘Er zijn mannen genoeg die geen kinderen willen.’ Meneer Bennet nam een slokje koffie. ‘Ik weet nog steeds niet zeker of ik ze wel wil.’

‘Een vrouw van in de veertig kan best nog kinderen krijgen,’ zei mevrouw Bennet, ‘maar het is niet zo eenvoudig als de media je laten geloven. De dochter van Philly en Bob heeft allerlei procedures ondergaan, en nu heeft ze uiteindelijk de kleine Ying uit Shanghai.’ Mevrouw Bennet stond op en keek even op het ovale wijzerplaatje van haar gouden horloge. ‘Ik ga Helen Lucas bellen om te vragen of ze een ontmoeting met Chip kan regelen.’

Mevrouw Bennet was degene die altijd voorbad bij familie-etentjes – ze was dol op het anglicaanse tafelgebed – en die avond had het woord ‘amen’ nog maar net haar lippen verlaten toen ze met onbedwingbaar enthousiasme meedeelde: ‘De familie Lucas heeft ons voor de Vierde Juli uitgenodigd voor een barbecue!’

‘Hoe laat?’ vroeg Lydia, met haar drieëntwintig jaar de jongste van het stel. ‘Want Kitty en ik hebben al plannen.’

Mary van dertig zei: ‘Zolang het nog niet donker is, wordt er geen vuurwerk afgestoken.’

‘We zijn uitgenodigd voor een pre-party in Mount Adams,’ zei Kitty. Kitty was zesentwintig, qua leeftijd en temperament het dichtst bij Lydia, maar anders dan in de meeste gezinnen volgde ze slaafs haar jongere zusje en haar slechte voorbeeld.

‘Maar ik heb jullie nog niet verteld wie er naar de barbecue komt.’ Vanaf haar plaats aan het hoofd van de lange eiken keukentafel zei mevrouw Bennet stralend: ‘Chip Bingley!’

‘Die huilie uit *Eligible*?’ zei Lydia, waarop Kitty begon te giechelen. ‘Ik heb zelfs een vrouw nog nooit zo hard zien huilen als hij in de laatste aflevering.’

‘Wat is een huilie uit *Eligible*?’ wilde Jane weten.

‘Ach, die Jane,’ zei Liz. ‘Zo argeloos en onbedorven. Je hebt toch wel eens gehoord van *Eligible*, dat datingprogramma?’

Jane keek fronsend. ‘Ik geloof het wel.’

‘Daar heeft hij een paar jaar geleden aan meegedaan. Hij was die vent naar wie vijfentwintig vrouwen hunkerden.’

‘Ik denk dat geen van jullie begrijpt hoe verschrikkelijk het voor een man kan zijn die zo in de minderheid is,’ zei meneer Bennet. ‘Ik huil regelmatig, en dan zijn jullie nog maar met z’n zessen.’

‘Dat is een vrouwvernederend programma,’ vond Mary, waarop Lydia zei: ‘Natuurlijk vind jij dat.’

‘Maar om het jaar gaat het om één vrouw en vijftwintig mannen,’ zei Kitty. ‘Dus dan maakt het niet meer uit.’

‘Die vrouwen vernederen zichzelf op een manier zoals mannen niet doen,’ zei Mary. ‘Ze zijn zo wanhopig.’

‘Chip Bingley heeft geneeskunde gestudeerd aan Harvard,’ zei mevrouw Bennet. ‘Hij is niet zo’n vulgair Hollywood-type.’

‘Mam, dat vulgaire Hollywood-gedoe is de enige reden waarom iemand in Cincinnati hem interessant vindt,’ zei Liz.

Jane richtte het woord tot haar zus. ‘Wist jij dat hij hier woonde?’

‘Jij niet dan?’

‘Op wie van ons hoop je dat hij afkomt, mam?’ vroeg Lydia. ‘Hij is al oud, toch? Dus waarschijnlijk op Jane.’

‘Bedankt, Lydia,’ zei Jane.

‘Hij is zesendertig,’ zei mevrouw Bennet. ‘Dus hij zou geschikt zijn voor Jane of Liz.’

‘Waarom niet voor Mary?’ vroeg Kitty.

‘Hij lijkt me geen type voor Mary,’ zei mevrouw Bennet.

‘Omdat ze op vrouwen valt,’ zei Lydia. ‘En hij is geen vrouw.’

Mary keek Lydia kwaad aan. ‘Ten eerste ben ik niet lesbisch. En als ik het wel was, zou ik liever lesbisch zijn dan gestoord.’

Lydia snoof minachtend. ‘Je hoeft niet te kiezen.’

‘Horen jullie dat allemaal?’ Mary keerde zich om naar haar moeder aan het ene hoofd van de tafel, en toen naar haar vader aan de andere kant. ‘Er is echt iets mis met Lydia.’

‘Er is met geen van jullie iets mis,’ zei mevrouw Bennet. ‘Jane, hoe heet deze groente? Hij smaakt apart.’

‘Dat is spinazie,’ zei Jane. ‘Ik heb hem gesmoord.’

‘Eigenlijk is er met jullie allemaal iets mis,’ zei meneer Bennet. ‘Jullie zijn volwassen en zouden zelfstandig moeten wonen.’

‘Pap, we zijn naar huis gekomen om voor jou te zorgen,’ zei Jane.

‘Ik ben nu weer in orde. Ga terug naar New York. Jij ook, Lizzy. Als enige die weigert een cent aan te nemen en niet toevallig ook als enige met een echte baan, zou je een voorbeeld moeten zijn voor je vier zusjes. In plaats daarvan halen ze je omlaag.’

‘Jane en Lizzy weten hoe belangrijk mijn lunch voor me is,’ zei mevrouw Bennet. ‘Daarom zijn ze nog steeds hier.’ Mevrouw Bennet doelde op de jaarlijkse liefdadigheidslunch van de Vrouwenbond van Cincinnati, die dit jaar gehouden zou worden op de tweede donderdag in september. Mevrouw Bennet, al lid sinds haar twintigste, was voor de eerste keer belast met de organisatie en zoals ze haar gezin vaak voorhield, kon ze door de enorme druk en verantwoordelijkheid die deze rol met zich meebracht, hoe spijtig ook, geen zorg dragen voor het herstel van haar man. ‘Nou, de barbecue bij de familie Lucas begint om vier uur,’ vervolgde mevrouw Bennet. ‘Lydia en Kitty, jullie kunnen dus makkelijk met ons mee en daarna nog naar dat feestje voordat het vuurwerk begint. Helen Lucas nodigt behalve Chip Bingley nog een paar andere jonge medewerkers van het ziekenhuis uit, dus het zou zonde zijn als jullie de kans mislopen om kennis met hen te maken.’

‘Mam, in tegenstelling tot onze zussen zijn Kitty en ik heel goed in staat om zonder hulp vriendjes te scoren,’ zei Lydia.

Mevrouw Bennet keek naar haar man aan de andere kant van de tafel. ‘Als een van onze dochters met een arts trouwt, gaat er een wens van mij in vervulling,’ zei ze tegen hem. ‘Maar als ze dan het huis uit gaan, Fred, denk ik dat ook jouw wens uitkomt.’

3

Qua werk had meneer Bennet niet veel gepresteerd, hij onderhield zijn gezin van een flinke maar slinkende erfenis, en zijn commentaar op de luiheid van zijn dochters was dan ook niet weinig hypocriet. Toch had hij geen ongelijk. Het was een buitenstaander niet kwalijk te nemen als die zich afvroeg wat de zusjes Bennet dag in dag uit, jaar in jaar uit eigenlijk uitspookten. Het was niet zo dat ze geen goede opleiding hadden genoten: integendeel, van hun derde tot hun achttiende hadden ze allemaal op Seven Hills gezeten, een strenge maar gezellige school voor jongens en meisjes, waar ze op jonge leeftijd liedjes hadden geleerd als ‘Fifty Nifty United States’ en samen met klasgenoten – samenwerking stond bij Seven Hills hoog in het vaandel – grote papier-maché stegosaurussen en triceratopsen hadden gemaakt. In de jaren daarna lazen ze *Odysseus*, hielpen ze op de jaarmarkt, en gingen ze ’s zomers mee op reisjes naar Frankrijk en China; hun hele schooltijd speelden ze voetbal en basketbal. Alles bij elkaar had deze progressieve, breed georiënteerde opleiding achthonderdduizend dollar gekost. Alle vijf de meisjes hadden daarna een particuliere vervolgopleiding gedaan voordat ze begonnen aan wat eufemistisch een ‘non-lucratieve carrière’ heette, hoewel voor een paar van hen een ‘non-lucratieve non-carrière’ een betere beschrijving was. Kitty en Lydia hadden nooit langer dan een paar maanden achter elkaar gewerkt, als chaotische nanny of als verkoopster bij Abercrombie & Fitch of de Banana Republic in Rookwood Pavilion. Ook hadden ze slechts kort perioden onder een ander dak geleefd dan dat van hun ouders, bij wijze van experimenten in quasi-onafhankelijkheid die altijd uitliepen op een dramatische ruzie met vriendinnen, voortijdig opgezegde huurcontracten en geërgerd vervoer van spullen, in wasmand en vuilniszak, terug naar het tudorhuis. Wat de jongste zusjes Bennet vooral deden was lunchen bij Green Dog Café of Teller’s, waar ze sms’ten en

filmpjes keken op hun smartphone, en sporten. Ongeveer een jaar daarvoor waren Kitty en Lydia CrossFit gaan doen, een intensieve kracht- en conditietraining waarbij gewichten een rol speelden, kettlebells, battle-ropes, onduidelijke acroniemen, een verbod op de meeste voedingsmiddelen behalve vlees, en minachting voor de zwakke, niet-verlichte mensen die nog dachten dat je fit genoeg bleef door te joggen, en dat je best een bagel als ontbijt kon eten. Natuurlijk vielen alle meisjes Bennet daaronder, behalve Kitty en Lydia.

Mary deed intussen online haar derde masteropleiding, dit keer in psychologie; daarvoor had ze strafrecht en MBA gedaan. Als lelijkste van de zusjes beschouwde ze haar besluit om bij haar ouders te wonen als het bewijs dat ze de geest boven bezit stelde, en ook van haar hekel aan verspilling, omdat haar kamer leeg zou staan als zij er niet woonde. Volgens die redenering was haar hekel aan verspilling echt exemplarisch, omdat ze nauwelijks een stap buiten haar kamer zette en zich daar terugtrok met haar studie, tot laat opleef en lang uitsliep. Uitzondering hierop was een vast uitstapje op de dinsdagavond, maar als iemand naar dat mysterieuze wekelijkse uitje vroeg, voer Mary uit: ‘Dat gaat je niets aan,’ althans dat zei ze in de tijd dat haar familieleden er nog naar vroegen. En Lydia zei dan ook altijd: ‘Naar een bijeenkomst van de AA? Een lesbische leesclub? Een bijeenkomst van de lesbische AA?’

Jane en Liz hadden altijd een baan gehad, maar zelfs zij hadden in het veilige besef dat er een vangnet was de mogelijkheid gehad hun persoonlijke interesses boven de beloning te stellen. Jane was yoga-instructrice, waardoor ze haar huur had kunnen betalen in een stad als Cincinnati, maar niet in Manhattan, en zeker niet aan Upper West Side, dat ze de afgelopen vijftien jaar haar thuis had genoemd. Ook Liz, die als twintiger en dertiger in New York verbleef, had voornamelijk in haveloze flats zonder lift in de buitenwijken gewoond, totdat ze onlangs was verhuisd naar Cobble Hill in Brooklyn. Een uitzondering was het appartement in Seventy-Second and Amsterdam geweest waar de zusjes samen hadden gewoond kort nadat Liz eind jaren negentig was afgestudeerd aan Barnard College, een jaar nadat Jane haar studie aan hetzelfde instituut had afgerond. Hoewel ze het als huisgenoten samen goed hadden kunnen vinden, kwam aan het samenwonen een eind toen Jane zich verloofde

met een vriendelijke hedgefondsanalist die Teddy heette. Mevrouw Bennets ongenoegen over het feit dat Jane en Teddy al voor het huwelijk samenwoonden werd wat verzacht doordat Teddy aan Cornell had gestudeerd en een lucratieve baan had. Helaas merkte Teddy steeds vaker dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen, wat een blijvende relatie met Jane uiteindelijk onmogelijk maakte, al gingen zij en haar ex-verloofde wel in harmonie uit elkaar en brunchten Liz en Jane een of twee keer per jaar met hem en zijn aantrekkelijke partner Patrick.

Liz had altijd bij tijdschriften gewerkt. Ze begon na haar studie als factchecker bij een weekblad dat bekendstond om zijn scherpe artikelen op het gebied van politiek en cultuur. Daarna was ze overgestapt naar *Mascara*, een maandblad voor vrouwen waar ze al vanaf haar veertiende op geabonneerd was, ertoe aangetrokken door zowel hun feministische standpunten als door hun schaamteloze bevlogenheid met schoenen en cosmetica. Eerst was ze er assistent-redacteur, daarna acquirerend redacteur, en vervolgens hoofd van de redactie; maar op haar eenendertigste, toen Liz beseftte dat ze veel liever verhalen schreef dan redigeerde, was ze journalist bij *Mascara* geworden, en dat was ze nog steeds. Hoewel het schrijven minder geld in het laatje bracht dan redactiewerk, vond Liz dat ze een droombaan had: ze was regelmatig op reis en interviewde talentvolle en soms beroemde mensen. Haar prestaties maakten echter geen indruk op haar familie. Haar vader deed na al die tijd nog steeds alsof hij zich de naam *Mascara* niet meer kon herinneren. ‘Hoe gaat het bij *Nail Polish?*’ vroeg hij dan, of: ‘Nog nieuwe ontwikkelingen bij *Lipstick?*’ Mary zei vaak tegen Liz dat *Mascara* de lezers dwingende, pretentieuze schoonheidsvoorschriften oplegde; zelfs Lydia en Kitty, die geen probleem hadden met dwingende pretentieuze schoonheidsvoorschriften, hadden geen belangstelling voor het blad, waarschijnlijk omdat ze niet van tijdschriften of boeken hielden en hun leesvoer beperkten tot het schermje van hun telefoon.

Liz mocht met haar baan dan weinig indruk maken op haar naasten, maar de flexibele aard van het werk had haar tijdens de herstelperiode van haar vader wel in staat gesteld een tijdje naar huis te komen, evenals Jane, die vrijwillig verlof had opgenomen bij de yogastudio waar ze werkte. Vijf weken daarvoor waren de twee zusjes naar Cincinnati ge-

reisd zonder te weten wat hun precies te wachten stond, en ze waren flink geschrokken door de operatie die hun vader had ondergaan. Tegen de tijd dat duidelijk was dat hij volledig zou herstellen, wijdden Liz en Jane zich totaal aan zijn herstel en de dagelijkse huishoudelijke besloomingen. Ze deden boodschappen en kookten hartvriendelijk voor het hele gezin; ze reden meneer Bennet om beurten naar doktoren, onder wie de orthopeed die de arm behandelde die meneer Bennet had gebroken toen hij tijdens zijn hartaanval bewusteloos van de trap op de tweede verdieping was gevallen. (Vanwege het gips dat nog om zijn rechterarm zat, kon meneer Bennet zelf niet rijden.) Bovendien waren Liz en Jane van plan, ook al waren ze daar nog niet ver mee gekomen, om iets te doen aan de verloederde, stoffige toestand van het huis.

Terwijl hun jongere zusjes in theorie al die dingen makkelijk hadden kunnen doen, bleken ze daar niet toe geneigd. Hoewel ook zij geschrokken waren van de hartaanval van hun vader, was het niet zo erg dat ze hun dagelijkse programma voor hem wilden omgooien. Lydia en Kitty bleven doorgaan met CrossFit en hun langdurige lunches buiten de deur, en Mary dook af en toe uit haar kamer op in een poging haar familieleden bij gesprekken over sterfelijkheid te betrekken. Toen ze in de keuken toekeek terwijl haar vader een drankje met vezelrijk vlozaad dronk dat bedoeld was om de constipatie als gevolg van zijn medicijngebruik te verhelpen, had ze verkondigd dat ze de opvatting van de inheemse Amerikanen dat leven en dood cyclisch zijn veel vooruitstrevender vond dan de westerse geneigdheid om levensreddende maatregelen te treffen, waarop meneer Bennet de rest van zijn drankje had leeggegoten in de gootsteen met de woorden ‘Mary, hou in vredesnaam je snater’, en de keuken uit was gelopen.

Mevrouw Bennet maakte zich grote zorgen over de conditie van haar man – over de avond waarop hij naar het ziekenhuis was gegaan kon ze bijna niet praten zonder in snikken uit te barsten bij de herinnering aan de schok die haar dat had bezorgd – maar ze kon niet als zijn verpleegster of chauffeur optreden vanwege haar vele verplichtingen voor de lunch van de Vrouwenbond. ‘Als je nu eens iemand van het bestuur vraagt om het van je over te nemen, en dat jij dan volgend jaar voorzitter bent?’ had Liz op een dag voorgesteld toen meneer Bennet nog in het

ziekenhuis lag. Haar moeder had haar vol afschuw aangekeken.

‘Nou, dat zou me niet in dank afgenomen worden,’ zei mevrouw Bennet. ‘Lizzy, al die spullen voor de stille veiling – ik ben degene die dat allemaal regelt.’

‘Als we nu eens een spreadsheet op internet maken zodat iedereen die kan zien?’ Omdat mevrouw Bennet niet goed raad wist met computers, voegde Liz eraan toe: ‘Daar kan ik je bij helpen.’

‘Geen sprake van,’ zei mevrouw Bennet. ‘Ik ben ook degene die contact onderhoudt met de bloemist en die op het idee is gekomen om servetten te maken met het logo van de Vrouwenbond erop. Je kunt die dingen niet zomaar afstoten als je er volop mee bezig bent.’

‘Zou mam stiekem een hekel aan pap hebben?’ vroeg Liz de volgende ochtend aan Jane toen ze samen gingen joggen. ‘Want ze doet zo weinig voor hem.’

‘Ik denk dat ze gewoon niet onder ogen wil zien hoe erg het had kunnen aflopen,’ zei Jane.

Maar toen meneer Bennet weer thuis was vroeg Liz zich niet af of ze het mis had dat haar moeder een hekel aan haar vader had, maar alleen of het wel stiekem was. Hoewel haar ouders, toen meneer Bennet er weer bovenop was, weer geregeld gingen lunchen bij de Cincinnati Country Club, leidde het echtpaar voor het grootste deel ieder een eigen leven in het tudorhuis. Haar vader sliep zelfs niet meer bij haar moeder, maar in een smal sleebed in zijn studeerkamer op de tweede verdieping; dat was al zo geweest voor zijn ziekenhuisopname. Toen Liz aan Mary vroeg hoelang dat al zo ging, had Mary haar ogen half dichtgeknepen en gezegd: ‘Vijf jaar? Ik weet het niet, hoor. Tien?’

Wat Liz’ ongenoegen nog groter maakte was dat mevrouw Bennet haar man thuis had verwelkomd met Schotse whisky en kaasknabbels, gevolgd door een maaltijd met biefstuk, ook al had dokter Morelock duidelijk gezegd dat het heel belangrijk was dat meneer Bennet voortaan nog maar weinig rood vlees, zout en alcohol mocht hebben. Toen er de volgende avond rosbief op tafel stond, vroeg Liz na het eten discreet aan haar moeder of ze niet beter kip of zalm kon maken. ‘Maar Kitty en Lydia eten graag rosbief omdat het holbewonersvoedsel is,’ protesteerde mevrouw Bennet.

‘Maar pap heeft een hartaanval gehad,’ zei Liz.

Vanaf die tijd hadden zij en Jane om beurten gekookt. Ze hadden ook afgesproken om in Cincinnati te blijven tot het weekend na de lunch van de Vrouwenbond. Liz had er weinig vertrouwen in dat haar moeder dan veel voor haar vader zou doen; ze hoopte dan ook dat hij, als het gips eenmaal van zijn arm was en hij tijdens zijn revalidatie weer kon autorijden, voor zichzelf kon zorgen.

‘Toeter even, dan weet je moeder dat we op haar wachten,’ zei meneer Bennet. Op de grote ronde oprijlaan voor het tudorhuis zat Liz achter het stuur van haar moeders Lexus, met naast haar meneer Bennet en achterin Jane, wachtend tot ze naar de barbecue bij de familie Lucas konden vertrekken.

‘Dat weet ze al,’ zei Liz. Meneer Bennet boog naar voren en met zijn linkerarm, die niet in het gips zat, drukte hij zelf op de claxon.

‘Jezus, pap,’ zei Liz. ‘Wees een beetje geduldig.’

De Bennets zouden met maar liefst drie auto’s naar de familie Lucas rijden: Lydia en Kitty gingen in de Mini Cooper van Kitty, en Mary wilde per se in haar eigen hybride Honda. ‘Op die manier is het geen probleem als pap moe is en eerder weg moet,’ had mevrouw Bennet gezegd toen zij, Liz en Jane in de keuken stonden te overleggen over de enigszins ingezakte aardbeien-bosbessentaart die Jane had gebakken.

Op de oprijlaan draaide Liz zich om naar haar vader: ‘Zie je ernaar uit om de beroemde Chip Bingley te ontmoeten?’

‘In tegenstelling tot je moeder kan het mij niet schelen met wie jullie trouwen en eerlijk gezegd ook niet of jullie überhaupt trouwen,’ zei meneer Bennet. ‘God weet dat dat instituut mij niet veel heeft opgeleverd.’

‘Wat een fijne gedachte.’ Liz tikte haar vader op zijn knie. ‘Bedankt dat je die met ons hebt gedeeld.’

Mevrouw Bennet verscheen met een rood hoofd bij de achterdeur en riep: ‘Nog een minuutje.’ Voordat ze daarop konden reageren was ze alweer verdwenen.

Liz keek even in het spiegeltje naar Jane. ‘Jane, vind jij het spannend om Chip te ontmoeten?’ Jane zat uit het raam te staren; ze was altijd zo onbewogen dat soms moeilijk te zien was of ze van streek was of alleen maar in gedachten verzonken. In elk geval had ze nooit van harte mee-

gedaan aan de plagerijen waar haar vader en zusjes zich zo graag mee bezighielden.

‘Ik geloof het wel,’ zei Jane toen mevrouw Bennet uit het huis tevoorschijn kwam.

‘Wat leuk dat je met ons meegaat,’ riep meneer Bennet uit zijn raampje.

Liz startte de motor toen haar moeder achter instapte. ‘De telefoon ging, het was Ginger Drossman om ons uit te nodigen voor de brunch,’ zei mevrouw Bennet. ‘Daarom duurde het zo lang.’ Toen ze zich naar voren boog fronste ze bezorgd. ‘Lizzy, je hebt echt nog wel even tijd om naar binnen te rennen en een rok aan te trekken.’

Toen ze nog twintig was had zo’n opmerking Liz op de kast gekregen, maar op haar achtendertigste vond ze het belachelijk om met haar moeder ruzie te maken over haar kleding. Vrolijk zei ze: ‘Nee hoor, het gaat prima zo.’ Ook al wist haar moeder het niet, de korte broek die ze droeg was bijzonder stijlvol, evenals haar mouwloze bloesje en haar strosandalen.

Toen ze de oprijlaan af reden maakte Jane een opmerking. ‘Ik vind dat Lizzy er beeldig uitziet.’